

لیگ برتر

با پیروزی سخت مقابل شمس آذر پرسپولیس به صدر رسید

سرویس ورزش] هفته یازدهم لیگ برتر در حالی با پیروزی و صدرنشینی پرسپولیس ادامه یافت که امشب تراکتور سرمست از پیروزی‌های آسیایی میزبان چادرملو است و بعید به نظر می‌رسد امتیازات خانگی را از دست بدهد. آن‌ها دو بازی کمتر نسبت به بقیه تیم‌ها دارند. این در حالی است که لیگ برتر پرده آخر خود در این هفته را یکشنبه کنار می‌زند تا استقلال و سپاهان در نقشی متفاوت وارد زمین شوند. سپاهان باید در آخرین بازی هفته به خانه مس رفسنجان برود، اما پیش از آن یک نبرد مهم‌تر روی صحنه است: استقلال مقابل فولاد؛ تقابلی که هر دو تیم با دو حال‌وهوای متفاوت با به آن می‌گذارند. آبی‌ها پس از تعطیلات فیفادی، یک پیروزی برابر پادیاپ خلخال و یک تساوی برابر الوصل داشته‌اند؛ حالا هم پیش از دربی، دستشان به سوی صدر جدول دراز شده است. آن‌سوی زمین اما فولاد ایستاده؛ تیمی که پس از چند نتیجه درخشان در لیگ و جام حذفی، حالا به دنبال ادامه مسیر صعود است و تلاش دارد خودش را از سایه تیم‌های فانوس به‌دست بیرون بکشد. البته، جذابیت بزرگ‌تر این دیدار همان تقابل دوباره ریکاردو ساینټو با یحیی گل محمدی است؛ دو مربی با تاریخچه‌ای پر از تقابل‌های تلخ و شیرین.

دیروز اما پرسپولیس در یک بازی سنگین موفق شد در قزوین با نتیجه ۲ بر یک به پیروزی برسد و انتقام شکست فصل گذشته را بگیرد و روند خوب خود با اوسمار را ادامه دهد. رفیعی و اورنوف گل‌های سرخ‌ها را زدند و گل فرشاد احمدزاده در آخرین دقایق بازی به شکل مشکوکی مردود اعلام شد. با این پیروزی، پرسپولیس‌ها ۱۸ امتیازی شدند و موقتاً در صدر جدول قرار گرفتند. پیکان هم دیروز یک بر صفر ملوان را شکست داد. ذوب آهن و خبیر هم یک بر یک مساوی شدند.

ویرا: از فردا به استقلال فکر می‌کنیم

اوسمار ویرا پس از پیروزی ۲ بر یک پرسپولیس مقابل شمس آذر قزوین در هفته یازدهم لیگ برتر گفت: سه امتیاز این بازی و کسب دومین پیروزی برای بازی‌های بعدی خیلی مهم است. می‌دانیم بیرون از خانه بازی کردن و گرفتن سه امتیاز خیلی ارزشمند است. سرمربی پرسپولیس افزود: امیدوارم هواداران از برد امشب خوشحال باشند می‌دانیم در سطحی که باید به آن برسیم، هنوز نرسیدیم. فشار سنگینی را شمس آذر از بالا انجام می‌داد. همین موضوع تعادلی را در نیمه نخست ایجاد کرد.

ویرا ادامه داد: در چنین دیدارهای سختی مهم این است که پیروزی و نتایج بهتری کسب کنیم.

او درباره بازی فانتزی چند تن از بازیکنان تیمش در این دیدار تصریح کرد: بازیکنانی مثل عمری و اوستون اگر این کار را انجام دهند و جواب بدهد اتفاق خوبی است و ما نمی‌توانیم بازیکن را منع کنیم که انجام ندهند؛ چون گاهی اوقات همین حرکات پاسخ مثبت می‌دهد.

سرمربی پرسپولیس در خصوص غیبت بازیکنانی نظیر بیفوما گفت: هر بازیکنی که در فهرست است برای یک مربی مهم است، او در خصوص تقابل با استقلال در جمعه هفته آینده خاطرنشان کرد: درست است فوتبالی که انتظار داشتیم انجام ندادیم، اما از این برد خوشحالم، از فردا هم به بازی دربی فکر می‌کنیم. اوسمار در پایان درباره شانس قهرمانی پرسپولیس خاطرنشان کرد: در حلالود است است برای قهرمانی صحبت کنیم. ضرب المثلی هست که می‌گوید خیلی باید از زیر این پل رد شود و باید بازی به بازی پیش برویم.

لژیونرها

طلوع ماه پارسی در آسمان آتن!

امید مافی] در شب پوکر امپایه و دست‌افشانی ژابی آلونسو، شاهزاده پارسی برای درآغوش کشیدن و بوسیدن ایوب الکعبی و دیگر نوستاره‌های المپیاکوس پرواز کرد و در پلک به هم زدنی پرهی خامه‌ای‌ها را چید تا آندری لونین به متحیرترین قفس‌بان دنیا بدل شود و آتشپاره‌ها جور جیوس کارایسکایکس را روی سر خود بگیرند.

وقتی در دقیقه ۲۸ چیکینیو لنگان لنگان مخمل سبز را ترک کرد و پیشانی پسر بوشهر را بوسید، هیچ کس فکر نمی‌کرد تبر پسر شرقی، زبان درخت تنومند مادرید را بفهمد و با بال گشایی در غلغله کف و هورا، لختی خزان را در اردوگاه سفیدهای متفرع حاکم کند.

شماره ۱ بی‌بدیل که در چهار پیکار گذشته لیگ قهرمانان اروپا مقابل پافوس، آرسنال، بارسلونا و آیندهوون فرصت کمی برای نمایش توانایی‌هایش داشت و پیش از این، با گشایی مقابل چلسی، لیورپول، اتلتیکو مادرید و یوونتوس را در سایه خود ثبت کرده بود، این بار مهم‌ترین گل خود را در جدال با سفیران سانتیاگو برنابئو به ثمر رساند تا به دردانه اینفلوئنسرهای دردرساز بدل شود و رختخواب شهری که به عشق انبار باروت خود تا صبح نخواست به جمع کند. اینک وقت آن رسیده که کنفدراسیون فوتبال آسیا با انتشار پستی به تجعید از درخشش دوباره ماشین گل‌زن المپیاکوس در رقابت‌های لیگ قهرمانان اروپا بپردازد و با تأکید بر توانایی‌های ستاره ایرانی در حساس‌ترین لحظات، او را شاهزاده پارسی لقب دهد و خطاب به همه مدعیان متیختر بنویسد: «می‌خواهید به تیم‌های بزرگ گل بزنید؟ فقط شماره طارمی را داشته باشید».

رستگاری و فاجعه بوده است. بازی‌های پایانی مقدماتی جام جهانی، حکم دادگاه نهایی را داشته‌اند؛ جایی که با حکم صعود امضا می‌شد و خیابان‌ها به تسخیر کاروان‌های شادی درمی‌آمد، یا حکم حذف صادر می‌شد و بعضی سنگین گلوی ملتی را می‌فشرد. به بهانه سالگرد صعود تاریخی ایران به جام جهانی ۱۹۹۸ در ۸ آذر ۱۳۷۶، مروری داریم بر دراماتیک‌ترین ایستگاه‌های پایانی تیم ملی ایران در مسیر جام‌های جهانی؛ لحظاتی که اشک و لبخند در هم آمیختند.

جام جهانی ۱۹۹۴ آمریکا تراژدی دوحه

مقدماتی ۱۹۹۴ در دوحه قطر، یکی از دراماتیک‌ترین و در عین حال تلخ‌ترین تورنمنت‌های تاریخ تیم ملی بود. علی پروین با تیمی که ترکیبی از باتجربه‌های یکن ۹۰ و جوانان جویای نام بود، قدم به مسابقات گذاشت. اما بی‌نظمی تاکتیکی و حواشی، بلای جان تیم شد. کار به بازی آخر مقابل عربستان سعودی کشید؛ دیداری که حکم مرگ و زندگی را داشت.

بازی با عربستان، ویتربینی از فوتبال احساسی و بی‌دقت بود. ایران برای صعود نیاز به پیروزی داشت اما ساختار دفاعی تیم از هم پاشیده بود. نتیجه نهایی ۴ بر ۳ به سود عربستان، تیر خلاصی بر پیکر تیم پروین بود. گل‌های سامی الجابر، فهد المهمل، الموسی و فلاته و پاسخ‌های دیرهنگام فنونی‌زاده (۲ گل) و منافی، نتوانست مانع از شکست شود. ایران در حالی که ستاره‌هایی چون دایی، استیلی و درخشان را داشت، در باتلاق تاکتیکی دوحه غرق شد. این شکست، پایان امپراتوری علی پروین در تیم ملی و آغاز دوران گذار فوتبال ایران به سمت مدرنیته و استفاده از مربیان خارجی بود.

جام جهانی ۲۰۱۰ آفریقای جنوبی سئول بی‌رحم؛ پایان عصر امپراتورها

مقدماتی ۲۰۱۰، سیاسی‌ترین و پرحاشیه‌ترین دوران تیم ملی بود. تغییرات پی‌درپی مربی از علی دایی تا افشین قطعی، تیم را آشفته کرده بود. کار به بازی آخر در سئول کشید. ۲۸ خرداد ۱۳۸۸، ایران برای صعود محکوم به پیروزی برابر کره جنوبی بود؛ کراهی که صعودش قطعی شده بود اما با تمام قوا برای حفظ رکورد شکست‌ناپذیری اش بازی می‌کرد. این بازی همچنین آخرین رقص نسل طلایی ۹۸ بود. نیمه نخست با بازی هوشمندانه ایران همراه شد و گل مسعود شجاعی، امید را به اردوی ایران آورد. ایران تا دقیقه ۸۱ مسافر جام جهانی بود. اما پارک جی سونگ، ستاره منچستر یونایتد و کابوس همیشگی فوتبال ایران، باز هم زهرش را ریخت. او با فراری تند و تیز و شوتی دقیق از زاویه بسته، سیدمهدی رحمتی را مغلوب کرد. تلاش‌های دهنواور ایران در دقایق پایانی بی‌ثمر ماند. تساوی یک - یک در سئول و هم‌زمان تساوی عربستان و عربی‌غفنه‌ترین بدترین سناریو ممکن را رقم زد. ایران حذف شد. سوت پایان، تصویرگر خداحافظی تلخ مهدوی‌کیا با چشمان اشکبار بود. نسلی که می‌توانست در آفریقا تاریخ‌ساز شود، در هوای شرعی سئول به تاریخ پیوست.

جام جهانی ۲۰۲۶ (آمریکا، مکزیک، کانادا) پوکر صعود در تهران

داستان رسیدن به قاره آمریکا، روایتی متفاوت از تمام ادوار گذشته است. ۴۸ تیمی شدن جام جهانی، دیگر خبری از آن دلهره‌های کشنده ملبورن یا محاسبات پیچیده ممانه‌نویسیست. شاگردان امیرقلعونی تیم‌های امتیازبرای قطعی کردن بلیت آمریکا نیاز داشتند. اما این دیدار که قرار بود یک برد خانگی راحت باشد، به‌نبردی نفسگیر و پر از شوک تبدیل شد. ۵ فروردین ۱۴۰۴ در ورزشگاه آزادی اشتباهات خط‌دفاعی در نیمه نخست و گل زودهنگام ارکینوف، بهت و سکوت را به سکوهای آزادی هدیه‌داد. نیمه دوم اما صحنه هنرنمایی مثلث هجومی ایران بود. مهدی طارمی ابتداری پاس دیدنی سردار آزمون با یک والی نمایشی بازی را به تساوی کشاند. اما شوکی گل فوری فیض‌الله‌فر روی یک ضربه ایستگاهی، دوباره جشن صعود را به تعویق انداخت. دلهره حذف یا به تعویق افتادن صعود در ساق‌های ملی‌پوشان موج می‌زد تا اینکه در دقیقه ۸۳، باز هم مهدی طارمی در نقش ناجی ظاهر شد و در شلوغی محوطه جریمه، گل تساوی‌بخش را به ثمر رساند. تساوی ۲-۲ مقابل ازبکستان سخت‌کوش، اگرچه نوار بردهای متوالی ایران را پاره کرد، اما باری ثبت «پوکر صعود» کافی بود.

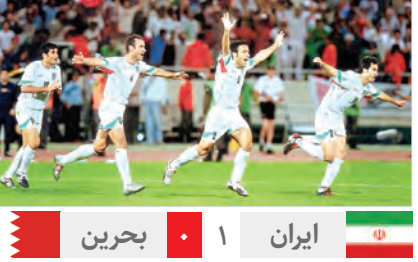
حامد سبحانی] فوتبال برای ما ایرانیان هرگز یک بازی ساده نبوده است؛ فوتبال آینه‌ای تمام‌نما از رؤیاها، رنج‌ها و فریادهای فروخته یک ملت است. در تقویم تاریخ ورزش این سرزمین، روزهایی حک شده‌اند که زمان در آن‌ها متوقف شد. روزهایی که ضربان قلب میلیون‌ها ایرانی با سوت یک داور هماهنگ شد و سرنوشت، نه روی کاغذهای دیپلماتیک، بلکه روی چمن‌های سبز و گاهی گل آلود رقم خورد. از ملبورن تا اولسان، از دوبلین تا تهران، داستان «آخرین بازی‌ها» همیشه روایتی از مرز باریک میان

جام جهانی ۱۹۹۰ ایتالیا طعم گس پیروزی

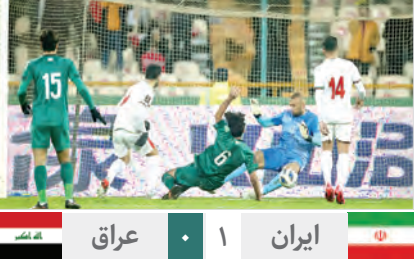
پس از سال‌ها دوری از صحنه‌های بین‌المللی بر اثر جنگ تحمیلی و تحریم‌ها، مرحله مقدماتی جام جهانی ۱۹۹۰، فرصتی طلایی برای احیای فوتبال ایران بود. تیمی جوان و جسور با هدایت مهدی مناجاتی و ستاره‌هایی که تشنه اثبات توانایی‌های خود بودند. اما ساختار بی‌رحمانه مسابقات - حذف مستقیم در همان دور نخست - کوچک‌ترین لغزش را تحمل نمی‌کرد و چین قدرتمند

نخستین مانع سرخست این مسیر بود. شکست ۲ بر صفر در چین، کار را برای دیدار ۳۱ تیر ۱۳۶۸ در تهران دشوار کرد. تیم ملی با فشاری سنگین نیمه نخست را توفانی آغاز کرد و با گل‌های گروسی و افتخاری امیدوار به سکوها بازگرداند. در آغاز نیمه دوم، ضربه دقیق فرشاد پیوس روی ارسال کرمانی‌مقدم، ایران را به رؤیای جبران نزدیک کرد. اما دو ضدحمله برق‌آسای چین ورق را برگرداند و پیروزی ۳-۲، برای صعود کافی نبود. تنها راه صعود ایران به مرحله بعدی رقابت‌ها این بود که تاایلدن برابر چین شکست نخورد که این‌گونه نشد و چین با شکست ۲ بر صفر تایلدن موفق شد به خاطر تفاضل گل بهتر صدرنشین گروه شده و به مرحله بعدی صعود کند.

جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان انتقام باخت منامه در آزادی با پرواز نصرتی

چهار سال پس از کابوس منامه، سرنوشت بار دیگر ایران و بحرین را در روز پایانی (یا دقیق‌تر بگویم، روز سرنوشت‌ساز ماقبل آخر که حکم فینال را داشت) رو در روی هم قرار داد. این بار برانکو ایوانکوویچ، پروفیسور خونسرد کروات، روی نیمکت ایران نشسته بود. استراتژی ساده بود: پیروزی در تهران برابر بحرین برابر بود با بلیت مستقیم برلین. ۱۸۰ خرداد ۱۳۸۴ ورزشگاه آزادی یکپارچه سفیدپوش شده بود. بحرینی‌ها که چهار سال پیش با پرچم عربستان دور افتخار زده بودند، این بار آمده بودند تا دوباره زهر بریزند. بازی گره خورده بود و استرس در ساق‌های بازیکنان موج می‌زد. اما نیمه دوم، ورق برگشت. ارسال دقیق فریدون زندی و پرواز بلند محمد نصرتی، مدافع پیش‌تاخته ایران، گره کور بازی را باز کرد. ضربه سر نصرتی به تور نشست تا ورزشگاه آزادی منفجر شود. این گل، نه فقط گل صعود، بلکه گل انتقام بود. ایران با پیروزی یک بر صفر، یکی از آسان‌ترین و بی‌غفنه‌ترین صعودهای تاریخ خود را جشن گرفت. ستاره‌هایی چون هاشمیان، مهدوی‌کیا و کنونام در اوج پختگی بودند. آن شب تهران ن خوابید، اما این بار برخلاف ملبورن، صعود در خانه و در آغوش هواداران رقم خورد تا زخم‌های سال ۲۰۰۲ التیام یابد.

جام جهانی ۲۰۲۲ قطر بازگشت از لبه پر تگاه سقوط

مسیر قطر ۲۰۲۲ با مارک ویلموتس تبدیل به کابوس شده بود و ایران در آستانه حذف زودهنگام قرار داشت. اما با آمدن درواگان اسکوکچیچ، ورق برگشت. تیمی که متحد شده بود، تمام بازی‌های باقیمانده را برد تا به مرحله نهایی برسد. در مرحله نهایی نیز، تیم ملی با تکیه بر نبوغ زوج مخوف طارمی - آزمون، رقبا را درو کرد.

هفتم بهمن ۱۴۰۰، ورزشگاه آزادی، بازی مقابل عراق. در روزی که پس از مدت‌ها دوری به خاطر کرونا، تماشاگران (و برای نخستین بار بانوان در یک بازی رسمی مقدماتی جام جهانی) به ورزشگاه آمده بودند، ایران به دنبال سریع‌ترین صعود تاریخ آسیا بود. بازی گره خورده بود تا اینکه مهدی طارمی، ستاره‌ای که تازه از سفر رسیده بود، روی یک پاس عمقی و اشتباه مدافعان عراق، با خونسردی تمام دروازه را باز کرد. همین تک گل کافی بود. سوت پایان بازی، مهر تأییدی بود بر صعودی زودهنگام و مقتدرانه. ایران با این برد، سه هفته زودتر از پایان رقابت‌ها، حضورش در دوحه را قطعی کرد تا ثابت کند ژن صعود در رگ‌های فوتبال ایران تثبیت شده است.

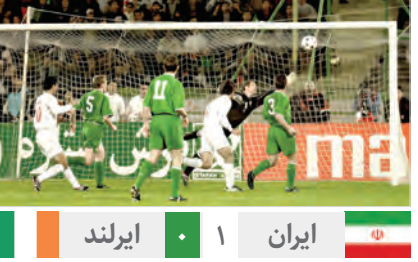
روایت دراماتیک‌ترین لحظه‌های تاریخی فوتبال ایران به مناسبت هشتم آذر

اشک‌ها و لبخندهای یک ملت در مستطیل سبز

جام جهانی ۱۹۷۸ آرژانتین غفور جهانی و قفل گشایی تاریخ

چهار سال بعد از حسرت ۱۹۷۴، تیم حشمت مهاجرانی دیگر یک مدعی ساده نبود؛ آن‌ها پادشاه بی‌رقیب آسیا بودند. در آن سیستم فرسایشی مقدماتی، ایران با اقتدار رقبا را یکی پس از دیگری کنار زد تا به روز سرنوشت در تهران رسید؛ باز هم استرالیا، اما این بار برای قطعی کردن صعود. جمعه، ۴ آذر ۱۳۵۶. ورزشگاه آزادی جای سوزن انداختن نداشت. ایران برای نخستین صعود تاریخی‌اش، تنها به یک برد نیاز داشت تا تشریفات بازی آخر با کویت بی‌اهمیت شود. بازی گره خورده بود تا اینکه در دقیقه ۴۴، پاس حسن روشن و فرصت طلایی «غفور جهانی»، قفل دروازه کانگوروها شکست. آن گل، تنها یک گل نبود؛ فریادهای فوتبال ایران از قفس آسیا بود. ایران یک بر صفر برد و به عنوان تنها نماینده قاره کهن، مسافر بومینس آیرس شد. تصویر حشمت مهاجرانی روی دوش بازیکنان و جشن ملتی که برای نخستین بار طعم جهانی شدن را می‌چشیدند، ناگفته‌ها ماندگار آلبوم فوتبال ایران شدند. آن روز، فوتبال ایران رسماً شناسنامه بین‌المللی گرفت.

جام جهانی ۲۰۰۲ کره و ژاپن مرثیه‌ای در دوبلین؛ حسرت نسل سوخته

مسیر جام جهانی ۲۰۰۲ برای ایران، مسیری سنگلاخی و پر از حسرت بود. تیمی که با میروسلاو بلاژوویچ، فوتبالی تهاجمی و چشم‌نواز اراکه می‌داد، در منامه بحرین قربانی یک تراژدی شد و با شکستی تلخ، شانس صعود مستقیم را از دست داد تا کار به پلی آف با ایرلند بکشد. ایرلندی که روی کین ورابی کین را داشت و در اوج قدرت بود. بازی رفت در دوبلین روی یک پنالتی و یک ضربه ایستگاهی با نتیجه ۲-۲ صفر به سود میزبان تمام شد، اما داستان اصلی در بازی برگشت در ورزشگاه آزادی رقم خورد؛ جایی که ۱۰۰ هزار نفر آمده بودند تا شاهد معجزه‌ای دیگر باشند. در آن عصر پاییزی ۲۴ آبان ۱۳۸۰، ایران سراسر حمله بود و ایرلند با دفاعی چندلایه، راه را بر مهاجمان بسته بود. حملات دامنه‌دار ایران به دیوار بتنی سبزپوشان می‌خورد. سرانجام یحیی گل محمدی در دقایق پایانی با ضربه سری دیدنی قفل دروازه‌شی گیون‌را شکست، اما این گل برای جبران کافی نبود. سوت پایان بازی، حکم به حذف یکی از پرستاره‌ترین نسل‌های فوتبال ایران داد، پایانی تلخ بر رؤیای حضور در اولین جام جهانی قرن بیست و یکم بود. گریه‌های تلخ یحیی یکی از ماندگارترین صحنه‌های تاریخ فوتبال ایران است.

جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه صعود با دست‌های در جیب!

داستان صعود به روسیه ۲۰۱۸، متفاوت‌ترین روایت تاریخ فوتبال ماست. خبری از اما و اگر ماشین حساب و دعا‌های دقیقه ۹۰ نبود. کارلوس کی‌روش تیمی ساخته بود از جنس بتن و فولاد. ایران در طول مسابقات مقدماتی بدون شکست بود! اقتداری بی‌سابقه که آسیا را انگشت‌به‌دهان گذاشت. روز جشن صعود، بسیار زودتر از پایان مسابقات فرا در روزی که مسعود شجاعی یک پنالتی را به بیرون زد، قرار سردار آزمون و ضربه دقیق او و در ادامه گل مهدی طارمی، کار را تمام کرد. پیروزی ۲-۰ صفر، ایران را به عنوان دومین تیم جهان (بعد از برزیل) به جام جهانی فرستاد. این اولین بار بود که ایران «دو دوره پیاپی» به جام جهانی می‌رفت. کی‌روش با لبخندی مغرورانه، نظمی آهنین را به فوتبال ایران دیکته کرد. آن شب، تهران نه از سر اضطراب؛ بلکه از سر شوق قدرتمند بودن به خیابان ریخت.

جام جهانی ۱۹۷۴ آلمان غربی زخم سیدنی؛ بیداری غول خفته

مقدماتی ۱۹۷۴ نخستین خیز جدی فوتبال ایران برای جهانی شدن بود. ایران قهرمان آسیا، برای رسیدن به مونخ باید از سد محکم استرالیا می‌گذشت. دیدار رفت در سیدنی، حکم یک شوک الکتریکی را داشت؛ شکست سنگین ۳ بر صفر، رؤیاها را پیش از تعبیر شدن، سوزاند. محمود بیاتی و شاگردانش در بازی برگشت در تهران مأموریتی غیرممکن داشتند. جمعه ۲ شهریور ۱۳۵۲، تهران آن روز یکپارچه شور بود. پرویز قلیچ‌خانی، کاپیتان مقتدر ایران، نبض بازی را در دست گرفت و با پنالتی دقیقه ۱۴ و گل دقیقه ۳۱ خود، ورزشگاه را به مرز انفجار رساند. ایران ۲-۰ صفر پیروز شد، اما قانون نفاضل گل، بی‌رحم‌تر از آن بود که به دل‌آوری‌های آن روز احترام بگذارد. این حذف، اگرچه تلخ بود، اما نقطه عطفی در تاریخ فوتبال ما شد؛ روزی که فوتبال ایران فهمید فاصله‌اش با سطح جهانی جبران‌شدنی است، اما تاوان اشتباهات در بازی رفت (سیدنی)، همیشه سنگین خواهد بود. این نبرد، پیش درآمدی بود بر رقابت‌های تاریخی ایران و استرالیا.

جام جهانی ۱۹۹۸ فرانسه حماسه ملبورن

هشتم آذر ۱۳۷۶، ورزشگاه کریکت گروند ملبورن. این نه یک مسابقه فوتبال؛ بلکه نبردی نابرابر میان امید و یأس بود. ایران پس از ناکامی‌های پی‌درپی در گروه و شکست در پلی آف مقابل ژاپن، به آخرین خاکریز رسیده بود: استرالیا، تیمی که با ستاره‌هایش آمده بود تا جشن صعود را بر پا کند. نیمه نخست و اوایل نیمه دوم، جهنمی واقعی بود. هری کیول و ویدمار ایران را ۲-۰ صفر عقب انداخته بودند اما ناگهان، وقفه‌ای عجیب رخ داد؛ پاره شدن تور دروازه توسط یک هوادار افراطی استرالیایی، گویی نظم کائنات را به نفع ایران تغییر داد. تیم والدیر ویرا که چیزی برای از دست دادن نداشت، دست به قمار زد. گل کریم باقری در موقعیت مشکوک آفساید روزنه‌ای از نور را در دل تاریکی گشود و سرانجام، آن لحظه تاریخی فرا رسید؛ پاس علی دایی و فرار خداداد عزیزز... غزال تیزپای ایران توپ را به تور بونسنج دوخت تا ملبورن غرق در سکوت شود. سوت ساندرو پل مجارستانی، پایان ۲۰ سال حسرت بود. ایران با تساوی ۲-۲ و به لطف گل زده در خانه حریف، غیرممکن‌ترین صعود تاریخ فوتبال آسیا را رقم زد.

جام جهانی ۲۰۱۴ برزیل مشت‌های گره کرده در اولسان

مقدماتی ۲۰۱۴ با کارلوس کی‌روش، سینمایی‌ترین سناریو ممکن را داشت. ایران پس از شکست خانگی مقابل ازبکستان، عملاً شانس صعود مستقیم را از دست داده بود. اما سه برد متوالی یک بر صفر مقابل قطر، لبنان و درنهایت کره جنوبی، غیرممکن را ممکن کرد. ۲۸ خرداد ۱۳۹۲ بازی آخر در اولسان کره جنوبی، جنگی فراتر از فوتبال بود. چوی کانگ‌هی، سرمربی کره با اظهارات توهین‌آمیز علیه ایران و کی‌روش، جنگ روانی را آغاز کرده و گفته بود دوست دارد ازبکستان صعود کند نه ایران. کی‌روش اما این خشم، سوخت‌موشک ساخت. ایران با یک دفاع اتوبوسی منظم و منسجم، راه را بست و در یک لحظه غفلت مدافع کره‌ای، رضا قوچان‌نژاد (گوجی) همچون عقاب توپ را ربود و با ضربه‌ای دقیق دروازه کره را فرو ریخت. دقایق باقیمانده، جانکاه و فشارگرده‌کردننده بود. اما رحمان احمدی و خط دفاعی ایران تسلیم نشدند. سوت پایان بازی، تصویر مشت‌های گره‌کرده کی‌روش به سمت نیمکت کره را جاودانه کرد. ایران در خاک کره، جشن صعود گرفت. این پیروزی، پیروزی نظم تاکتیکی و غیرت ایرانی بر جنگ روانی حریف بود.